

TARTALOM:

K. Á.: Ünnepejünk! — Major Zoltán: Írásma-
gyarázat. — Historicus: Beszámoló az Akad.
Olvasóegylet április 1.-i díszközgyűléséről. —
P. S.: Örökségem. (Vers.) — d. Szabó László:
Arcképek. — S—i—: Tavasz. — Vitéz Ferenc:
Ólompénzek. (Vers.) —zs—: Téged kerestelek.
(Vers.) — Híreink. — Vitéz Ferenc: A billiárd.

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónap 15.-én.
Előfizetési ára: Egy évre 3 P, félévre: 1·50 P. Egyes szám ára 50 fillér.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sáropaták, Főiskola.

A BILLIÁRD.

Mint a zöld mező,
egyenes az asztal,
melyen a fehér golyók,
mint apró báránykák,
gurulnak tova, —
kiket botjával
zavar a pásztor ...
Ez az élet, ez a billiárd ...
Nagy furkósbotokkal
vágnek fejbe,
s nekl ütőöznek
gyakran egymásnak ...
Gurítnek jobbra, balra,
előre, hátra ...
Azt se tudjuk már,
mit csináljunk ...
Új játékosokra várunk ...!

Sinka István nyomán írta: Vitéz Ferenc th.

A Sáropatái Ifjúági Közlöny munkatársai:

Főszerkesztő
Kovács Árpád
IV. é. th.

Felelős szerkesztő:
Hegyi József
tanár.

Főmunkatársak:

Major Zoltán IV. é., Bene Dezső III. é., Jakab Károly II. é., Ruskay Gyula I. é. theológus,
Andrássy Dezső, Merényi József V. é. tan. növ.,
Adorjány Manassé, Szacsury János és Vitányi Iván VIII. o gimn. tanulók.
Híróvátvezető: Lakó János I. é. th.
Kiadóhivatali főnök: Arday László II. é. th.

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Főszerkesztő:

KOVÁTS ÁRPÁD

1943 április hó

Felelős szerkesztő:

HEGYI JÓZSEF tanár

Ünnepeljünk!

Az ünnep határkö, régen az időt az ünnepekkel mérték. A határkövelknél megáll a vándor, hátratekint a megtett útra, visszaemlékezik az út csodás tapasztalataira, számot vet gyengeségével, megpihen s elfelejtve fáradtságát, előre tekint, tervet sző az út folytatására, számot vet a nehézségekkel és új erővel indul útja új szakaszára. Szükség van az élet vándorútján is ilyen pihenőkre, az ünnepekre.

Az ünnep nem öncél. Nem a mulatozásért és a henyélésért van, hanem a céltudatos munkáért. Az ünnep néhány nap pihenő, hogy a munkás ember hátratekintsen és előre nézzen, hogy meglássa, hol van, hanyadán áll nagy útjának s hogy hogyan mehet majd tovább. Az ünnepen a múlt egy kimagasló eseményére emlékezünk. Olyan eseményre, amelyen különösen gazdagon árad ki Istennek mérhetetlen kegyelme és ereje. Jó ez az emlékezés, mert emlékezés által mérhetjük életünket s erőt meríthetünk a múlt erejéből további életünkre, feladatunk végzésére. Különösen áll ez Jézus halálának és feltámadásának ünnepére, amelyben Isten kegyelme és ereje teljességének megnyilatkozására emlékezünk.

A magunk megmérése mindig gyengeségünket, bűneinket mutatja. A kereszt alatt csak bűnbánattal állhatunk meg, de a kereszten elfedezett bűneink — ezen az ünnepen haljunk meg bűneinknek. Számoljunk el, intézzük el a múlt adósságát s zárjuk le a múlt számadásait, hogy a jövőnek teljes szívvel és teljes erővel foghassunk! A gyengeségünk és bűneink meglátása mellett azonban a visszaemlékezés az erőforrást is megmutatja. Forduljunk oda az egyetlen erőforráshoz s ha meghaltunk bűneinknek, támadjunk fel az életre. Az ünnep nemcsak a múlt fáradtságainak a kipihenésére alkalmas. Az ünnep alkalom a jövőben való tájékozódásra is. Tekintsünk széjjel, lássuk meg az utakat, lehetőségeket, hogy új erővel indulhassunk tovább!

Ha egyéneiben, bennem és benned így hal meg és támad fel új életre a mostani ünnepen nemzet, akkor lesz ez az ünnep az igazi magyar Nagypéntek és magyar Húsvét, magyar feltámadás. Mert ha a nemzet egyéneiken újul meg, akkor lesz igazán nemzet.

K. A.

Í R Á S M A G Y A R Á Z A T.

A halál kötelei. János ev. 11: 43—44. v.

„... mikor ezeket mondá Jézus fennszóval kiálta: Lázár jöjj ki! És kijöve a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megkötözve, és az orcája kendővel vala leborítva. Monda nékik Jézus: Oldozzátok meg őt és hagyjátok menni...“

Minden emberi nyomorúságnak van egy rejtett célja. Isten minden szenvedésnek értelmet adott. Lázár halálának az volt a mennyei értelme, hogy a tanítványok higgyenek. (15.) Azért halt meg Lázár, hogy Jézus feltámaszthassa és sokan meglássák az Isten dicsőségét. Ez a csoda azért nagy, mert valóságos halállal állunk szembe Lázár sírja mellett.

1. Hogy Lázár valóságosan halott volt, annak első jele az, hogy szaga volt, mint egy negyed napos halottnak. (39. v.) Ez a mi vígasztalásunk. Messze harcterekről hullaszagot hoz a tavaszi szél és kérdezzük: hogy fog ez a világ, Európa ebből a nagy sírból feltámadni? Anyaszentegyházunk nagy alvását nézzük. Fojtogat a halálszag, amelyik a reverzális statisztika lapjairól árad. Mikor üljük meg a református Sion husvétját? Járjuk be a temetőket, a halál árnyékának néma völgyét és megkérdezzük Krisztustól, hogy ezeknek már szaguk sincs, mikor látjuk meg a megnyilt sírokat, mikor fognak hozzánk szólani ezek a megfagyott, porladó ajkak?

2. Lázár a tanítványok minden hitelensége és csodálkozása ellenére is feltámadt. Kijöve a megholt, kezein és lábain kötelekkel megkötözve... Szeretnélek elvezetni titeket most abba a világba, ahol szenvedélyek, gyilkos bűnök tartják megkötözve a szegény, nyomorult emberi lelket. De mégjobban szeretném, ha most kinek-kinek megtudnám mutatni, hogy milyen kötelékek kötözik a bűn édes, de szennyes ágyához. Azt ugye mindenki látja, hogy most a világot, a háboruskodó országokat megkötözve tartja a Sátán halálos kötelékekkel?

3. Orcája kendővel volt leborítva Lázárnak... Ez a fátyol takarja el Krisztust az emberek szemei elől. Hogy betakarta ezt a husvétot a halál és a gyász leple. Ezt a leplet a sátán szövőszékén szövik, beleszőnek színes fonalakat, véres sávokat, piros szegélye van, de az egész egy fekete alapon, átüt a halál üzenete és illata a lepel színes mintázatán. És ez a szomorú, hogy szépnek és jónak találjuk ezt az állapotot, mert eltakarja a szemünket a lepel és nem látjuk az új világot.

4. Ez a halál, de nekünk élet kell, mi nekünk vígasztalás és ígéret kell, mi beteljesedésekre várunk. Krisztus a feltámadott. Isten Őt feltámasztotta a halálból, általa minket is feltámaszt. Ezek a szavak a feltámadás igéi. Oldjátok el Őt, — kiált rá Krisztus az ördög seregeire, vegyék el a leplet szemeiről, egyetlen lehellelével elfujja a hullaszagot. És jön ki a husvétí sírből, hajnali fényben az ember, a sok megkötözött, bűnös ember. Én is, te is, sokan. Jön az anyaszentegyház, jön Magyarország és jön az igazi, feltámadott Európa. Mert ez az első halál és ez az első feltámadás. De van egy második is, az még diadalmasabb lesz, az új teremtés, az új kezdet és az új föld.

Vajha mind a kettőt mindnyájan megérvénék.

Major Zoltán.

Beszámoló

az Akad. Olvasóegylet április 1-i díszközgyűléséről.

Kedves Klío!

Elnézésetet kérem, hogy egy ilyen történelemdús, ennél fogva számodra nagyon tevékeny időszakban igénytelen soraimmal zavarni merészellek. Biztosíthatom, hogy tisztán kollegialitásból teszem. Mert feltételezem, hogy figyelmedet annyira lefoglalja ez a most folyó világháború, hogy a mi Alma Materünk falai között lezajló történésekre ügyet sem velsz, s lelküismeretedet azzal nyugtatod meg, hogy inter arma ügyis silent musae, amely böles mondás számodra kettőzött mértékben aktuális, minthogy magad is műzsá vagy... Elismerem, kérlek, hogy ez általában így van, de a kivétel erősíti a szabályt és látod a mi berkeinkben a közelmúlt napokban egy olyan esemény ment végbe, amelyben ti műzsák mind a kilencen kedveleket és gyönyörűségeket lehetitek, különösképpen pedig Te, óh Klío, aki a nagy eseményeket olyan dícséretreméltó buzgalommal jegyeztetd könyvecskédba már évezredek óta...

Nos, Klíóm, készítsd legdicsőbb lapod! Tégy új pennát tolladba, mert most lesz mit feljegyezned! Olvasd el az alábbi riportot: ebből megláthatod, hogy az 1943. év legnagyobb eseménye nem a keleti hadszíntéren, hanem a sárospataki öreg iskola évszázados, megszentelt falai között zajlott le.

*Örülök, hogy én lehettem az, aki figyelmedet erre felhívhattam. További szolgálataidra készen zárom soraimat kollegális üdvözzel:
Historicus.*

Népszerű folyóiratunk abban a szerencsés helyzetben van, hogy elsőnek tudósíthatja a tudnivaló magyar olvasóközönséget arról az óriási horderejű, hatásaiban most még felmérhetetlen eseményről, amelynek színtere volt főiskolánk 1943. április elsején.

Az Országos Nemzeti Kaszinó leirata.

Egy húszmázsás bomba, ha váratlanul közibénk pottyan, — hát igen, az is van némi hatással a közelálló lelkivilágára. De mi egy ilyen élmény ahhoz a frenetikus hatás-hoz képest, amit keltett a tógátus-íjakkal lelkében az a levél, amely az április 1-iki postával érkezett az Akadémiai Olvasóegylet címére. Nagy dolgok előre vetik árnyékukat: így volt ez most is. Bár nem

ismertük még a levél tartalmát, mégis fojtó izgalom remegtette meg kedélyvilágunkat, amikor a levél érkezéséről értesültünk. Major Zoltán elnök szinte belegörnyedt a reánehedő nagy felelősségbe és ideges mozdulatokkal tépte fel a borítékot, átfutotta a tartalmát s közben elsápadt az érzéseknek reátörő zuhatagától. Percekig nem tudott szóhoz sem jutni. Mi, akik e nagyjelentőségű pillanatban mellette állottunk, szívünket a torkunkban éreztük dobogni. Végre elnöki hangon a meghatottságtól fátyolozott hangon szólasra nyitotta ajkát:

„Fiúk! Tudjátok, mi van a levélben? Az Országos Nemzeti Kaszinó felszólítja egyesületünket, mint tagegyletet, hogy a billiárd-játék 2000 éves fennállását a többi tag-egyletekhez hasonlóan méltó fénnel és

pompával ünnepelje meg. Egyszersmind rendezzen házi billiárdversenyt, amely a legjobb játékost lenne hivatva kebelünkben kiválasztani; ez a szerencés ifjú aztán az ünnepség keretében átnyújtott díszoklevélen kívül számos egyéb dicsőségnek is részese leend.“

A verseny lezajlása.

Az ünnepség előkészületei.

Dermedt csönd követte az Olvasóegylet elnökének szavait. Derögtön felocsúdtunk első meglepetésünkben és reakcióképen lázas tenni-vágyás ejtett hatalmába mindnyájunkat. A Nagy Hir percek alatt eljutott a tógátus-ifjak legtávolabbi településeire is (Gortvay, Gutenberg), és nemsokára együtt tárgyaltuk a nagy eseményt mind a harmincégyen, izgatott taglejtésekkel, mint egy felkavart hangyaboly. S mint a 48-as országgyűlés Kossuth haderőjavaslatát, olyan lelkesedéssel, szinte egy emberként tettük magunkévá Bene Dezső pénztárnok indítványát, melyet spontán, de mégis nagyhatású szónoki beszédben tárt elénk: „a versenyt rögtön ebéd után meg kell tartani, de időnyerés céljából csupán a szavazatilag legjobbnak ítélt két játékos között, hiszen ez a döntéshez úgyis elegendő“...

Nem részletezem, hogy miként tüntette ki az ifjúság csaknem egyhangú szavazata Szabó Lászlót és Soltész Dezsőt bizalmával; meg sem próbálok ecsetelni a kettőjük között lefolyt titáni billiárd-tusát: erőtelen ehhez az én tollam. Csak az eredményt jegyzem fel krónikához méltó szintelen objektivitással: Szabó László méltó ellenfélként maradt alul a porondon és a győzelem pálmáját az ifjúság tomboló lelkesedése közepette Soltész Dezsőnek ítélte oda a jury.

Eközben megbizottjaink tevékenyen készítették elő az esti ünnepélyt. Az Ünnepségrendező Bizottság, Szanyi Lászlóval az élén, hivatott előadóknak kiosztotta az egyes előadásokat, mire azok belső kamrájukba visszavonulva serényen csiholni kezdték elméjüket. A Művészeti Albizottság a díszoklevelet metszette remekbe, a Követségi Albizottság pedig akadémiánk profeszszorait invitálta meg ékes szavakkal az ünnepélyre.

A nap fénypontja: az ünnepély.

Este fél 8-ra minden a legpedánsabb rendben elő volt készítve. Egybegyűltek a meghívottak is, az alkalomhoz méltó meghatott komolysággal s kezdődhetett az ünnepély.

Önmagamat ismételve, itt is le kell szögezmem, hogy még csak meg sem kísérelhetem ennek a ragyogó ünnepségnek a méltó leírását. Erőim gyarlók, szavaimnak hiányzik sasszárnyuk, melyekkel kellő magasságba felemelkedhetnének: csak tényeket közlök.

Elsőnek Major Zoltán elnök mondotta el megnyitó beszédét. Keresetlen szavakkal méltatta a billiárdjáték óriási fontosságát; ennek a játéknak 2000 éves jubileuma hozott össze bennünket. Kifejezést adott annak a reményének, hogy ünnepségünk fénye nem leend méltatlan ehhez a nagyszerű játékhoz, amely olyan óriási szerepet játszott 2000 éven keresztül az emberi kultúra történetében.

Ezután a nagy szaktudással megírt, építő és tanulságos előadásoknak egész sora következett. Takách Béla: „A billiárdsport orvosi vonatkozásai“, Kováts Árpád: „A billiárd szociál-ethikája“, Szanyi László: „A billiárd a magyar népzeneben,“ Be-

recz Árpád: „A „billiárd“ szó filológiai gyökerei“ (szumirból származtatva), Major Zoltán: „A billiárdjáték a dialektikus gondolkozás tükrében“, végül Vitéz Ferenc: „A billiárd a költészetben“ címmel tartottak mindvégig feszült érdeklődést keltő, lebilincselő előadásokat.

Sajnos, hogy az ünnepély főszereplője, Soltész Dezső, elfoglaltságai miatt távolvaradni volt kénytelen. Így csak lélekben éreztük őt

közöttünk, megemlékeztünk arról a dicsőségről, mely az ő szereplése révén Egyletünkre háramlott, megcsodáltuk a latinszövegű díszoklevelet, melyet hálánk jeléül néki át fogunk nyújtani, — mindezeknek utána az elnök szavaival véget ért ez az örökké felejthetetlen ünnepség, melyről sok lelki gyarapodással, ismeretekben gazdagodva távoztunk el hajlékainkba.

Historicus.

Örökségem.

*Két ágy fölött otthon a falon
olajnyomatos, kerek kép:
kiesi asztalra könyököl bátyám
s szelíden, búsan néz, csak néz.
Mintha valamit mondani akarna
amit még élt el nem mondhatott,
úgy tekint át a tulsó falra.*

*Tizennégyben behívót kapott.
Akkor apám is kalona volt már
félíg-meddig, de még gyerek;
őt hagyta itthon, s nagyapámék',
(meg a nevét, hogy majd legyen
helyette én az égő oltár)
s titkos menyasszonyt valahol.*

*Azóta nem látták sehol...
Csak mesélik: ott halt meg Uzsoknál
— az orosz özönlött, mint az ár. —
S mikor ő hollan elterült,
akkorra apám fogságba került.
Ki tudja, holt-e, vagy ha nem, hol él?
Fel nem fedí ezt senki soha már.*

*Mire születtem, halott híre kélt,
a háborúnak is vége volt.
De — hogy emléke fennmaradjon —
rám hagyta nevét ő, a holt.
Sorsát is rámhagyta, a mostohát;
hogy rójjam én is az utak sorát
és feljebb vágyjak a porból...*

*Mert ezt akarta: paraszti sorból
az ész szárnyain feljebb szállani.
Hogy mégse lett belőle „valaki“
a háború tette, mert az álmok,
vágyak, erő égtek benne, érzem,
ha néha a képe előlt megállók.
Most valahol idegen földben fekszik,*

*vagy ha él is, sorsától nem menekszik.
Halottnak hiszi nagyanyám.
A nevét el nem felejtik mégse,
mert bennem élt és nőtt tovább.
Én álmodom, amit ő vágyott
s keltőnk hitét, a közös álmat
akaratumk az égre véste.*

*De a célt nem értem el én se:
közös sorsunk a félsiker.
Az esztelen, merész vágyakért
mindkettőnknek fizetni kell.
Ujra „lángokban áll a világ“,
mit számít, ha lehull egy virág,
egy paraszt-sarj ha haldokol?*

*... A föld nyúlt értünk valahol,
amit elhagytunk, kihasználtunk.
Ő szívja holtra minden álmunk...
— Félsiker, vagy sikertelenség —
mit bánják ezt az emberek?
Nagybátyám véres hulladombon áll
s hívogatóan rám nevet.*

P. S.

ARCKÉPEK.

A P E C U R.

A legkisebb pataki diák. Ártatlan arcocskájáról messzire lerí az, hogy most került ki az édesanyja mellől s valami ijedt csodálkozással bámulja azt a forgatagot, amely őt körülveszi s amelyben olyan egyedül van.

Tapasztalatlan, naív falusi gyerek, akit benyomásoknak egész hal-maza ér s nem tudja melyikre van szüksége, melyikre nincs.

A nagyobb diákok ugratásának örök célpontja. Ő az, akit kétségbe-ejtenek a 12 kötetes tornakönyv mérhetetlen tudományával. Ő az, akit elküldenek a gyógyszerertárba szunyogzsírért.

Ő a régi szolga-diákok kései maradványa. Neki mindenki parancsol s neki kell minden hordár-munkát elvégeznie a cigaretta-vásárlástól kezdve a szerelmeslevél-hordásig.

Szorgalmas, jó gyerek, kicsit félszeg, kicsit félénk, mert még magán érzi az édesanya szemét.

Csillogó szemével, piros rózsás arcával, naívságával, gyors mozgásá-
val az ártatlan jókedvet képviseli . . .

A M E N D U R.

Pontos neve: „ádáz mendur“. Második—negyedikes gimnazista.

A közléplény a pecur és a diák között. Elég kényelmetlen állapot. Még nem tud szabadulni a pecur-év hatásától. Fölfelé hajlik, lefelé tapos. Egy kicsit fél a diáktól, aki nagyobb, erősebb nála s ezt a félelmet rá-kényszeríti, ha kell erőszakkal a pecurra.

Ha visszajön Patakra, a pecur előtt hallatlan kalandokat mesél, amelyeknek hőse természetesen ő, hogy a kellő respektust megszerezze.

Örök, Isten tudja csak, milyen régi harcban áll a csiszlikekkel, akik-
kel minden tavasszal életre-halálra menő, illetve mondjuk meg az igazat,
kék foltokra és nadrágra menő küzdelmet vív. Ugyancsak örök háború-
ban áll Cicuval, aki talán éppen olyan régi, mint maga a mendur.

Mindig nevető szemével, állandóan huncutságon járó eszével sok-sok
mosolyt fakaszt a patakiak arcán . . .

A D I Á K.

Merőben más, mint a pecur és a mendur. Természetes is ez, hiszen
ő már felsős.

A pecur- és a mendur-évek alatt megedződött, vérbeli „discipulus
patakiensis“-sé vált.

Felsős voltának tudatában úgy jár az utcán, mintha ő lenne a világ
középpontja. Különösen büszkén húzza ki magát, ha egy kislány, vagy
éppen „a Kislány“ jön vele szemben. Ilyenkor azt szeretné, ha bajusza
is lenne, hogy nagyobbbnak, komolyabbnak lássék.

Már levetette magáról a pecur-, mendur-évek mérhetetlen jókedvét
s helyébe a komolyságot öltötte fel, de valahogy nem illik rá. Sokszor

felejtkeznek el arról, hogy ő már felsős, akinek komoly gondolatai, tervei vannak s kisdíakosan rendetlenkedik, játszik.

Ő az ifjú szerelmes, aki nagyon össze tud törni az első csalódás „mérhetetlen fájdalma“ alatt. Öngyilkosságot forgat fejében, világmegváltói fájdalommal töpreng a „nők“ állhatatlanságán addig — amíg egy másik kislány rá nem nevet.

Komolykodásával, kisdíakos tempójával, de ezeken felül komoly és alapos tudásával nyersanyaga a pataki értékeknek . . .

A T H E O L Ó G U S .

A legnagyobb pataki diák. Annak ellenére, hogy nem is igazi pataki diák, abban az értelemben, hogy nem itt végezte gimnáziumi tanulmányait s legfeljebb néhány évet tölt Patakon, mégis ő a Pataki Diák. Ő az, aki rányomja bélyegét a pataki diák, az Örök Pataki Diák arcára.

Tele van tettvággyal, nagy tervei vannak, hogy minden vonalon újításokat hozzon be. A pataki theológus mindig forradalmár egy kicsit, persze nem az a véresszájú, csak jelszavakat, szövegeket hirdető forradalmár, hanem komoly tudású, nagy látókörű, csöndben dolgozó, a nemzeti célokért harcoló, Isten szolgálatára készülő fiatal élet.

Munkás theológus. Nem újság előtte a munka s nem fél a munkától. Ha kell, le tudja tenni a bibliát s a studiumot kezéből, hogy helyébe vakolódó kanalat, ásót, kapát vegyen s segítsen ott, ahol szükség van rá. Templom-építő theológus, akinek vágyát, felelősségét Isten ügyéért bizonyítja az általa felépített templomokban megcsendülő Isten Igéje.

Sokoldalú a pataki theológus. Faluban, városban egyaránt megállja a helyét.

Komoly és mégis vidám. Komoly, ha szolgálatáról van szó, vidám, ha a vidámságnak helye van. Mindig fiatal, fiatalos lelkű s az is marad örökre.

Felelősséget érez nemcsak egyházának, de hazájának ügyéért is. Ő mindig magyar, fanatikusan magyar. Egyházáért, hazájáért égeti el egész életét.

Ez a pataki theológus az új, krisztusi magyar jövőndő letéteményese. . .

A Z Ö R E G D I Á K .

NEM LENNE teljes a pataki diák-arcképcsarnok, ha néhány vonással meg nem rajzolnánk az Ő képét is.

Amikor leérettségizett, vagy papi diplomáját megszerezte, úgy utazik el, hogy soha többé nem fog Patakra, „szenvetései és kínzásai“ helyére jönni. Teli tüdővel énekl: „sok víz lefoly még addig a Bodrogon, míg engemet újra látnak Patakon!“

S az évek mulnak, a Bodrogon is „lefoly“ a sok víz s Ő a fiát kézenfogva újra itt van Patakon.

Büszkén néz szét az ismerős házak között, mintha még a falaknak is be akarná mutatni az „Ő fiát“, akinek ezernyi érdekes dolgot mond az ismerős arcokról, falvokról, utcákról.

Aztán gyermekét valamelyik internátusban hagyva, egyedül indul felfedező útra a „régiek“ után. Viharos örömmel üdvözli az ismerősöket s dicsekszik azzal, hogy fiát hozta iskolába,

Elmegy az iskolakertbe is. Az ismerős fák, utak, bokrok között megilletődve sétál, s újra látja magát, mint illedelmesen sétáló pecurt, vad indián-üvöltéssel háborusdit játszó mendurt, az első szerelem galambjáról megérintett, ábrándozó diákot, komoly munkára készülő teológust, s szégyenlősen fordul el s törli ki szeméből a bele esett „valamit“.

Amikor haza felé viszi a vonat, ott marad az ablaknál, amíg el nem tűnik Pataknak utolsó háza is, majd csendesen dudolgatva leül a helyére. Most ez a nótája:

*„Bodrog partján van egy város,
én is laktam benne d. Szabó László th.*

TAVASZ.

Buja tavasz-szagot áraszt a föld. A barna rögek közül a zsendülő vetés kandikál elő kíváncsian pislogva a csalogató nap fényére.

Szinte hallani a föld dobogását, zaját, amint álmából felébredve, nagyot nyújtózik s kéjesen nekifeszíti testét a termékenyítő tavaszi szélnek.

Szeretne az ember belebukni a barázdába s csókolni pogányos szent csókkal az áldott, zsíros, lihegő földet, amely árasztja az életerőt magából.

Káprázatos, észbontóan gyönyörű tavasz van.

Szinte hallani, amint mindenki a párja után sikolt, hogy ölelkezésük-ből új élet sarjadjék.

Megannyi új élet zörgeti az idő kapuját

Itt a tavasz . . .

S—i—

Ólompénzek.

*Olyan az élet,
mint ez a rossz pénz:
A hangja tompa,
a színe bágyadt,
tartalma ólom:
könny, vér és bánat...
Hamis . . .*

*S mégis, mégis
szeretjük élni . . !
Azt hisszük, érték,
pedig a Mérték*

*mutatja szépen:
hiány van benne . . !
. . . és tőlünk mégis
oly sokan kérték . . .
s mi adtuk, vettük,
cseréltük százszor,
de sok gazdája
mindig elvetette,
mert hamis volt
s játszottunk vele . . .
Most bűnhődünk:*

*értéke elveszett . . .
...pedig volt egy ember,
ki ez értéktelen
csúf ólompénzeket
szép csengő aranyra
akarta váltani,
de nekünk nem kellett
az Aranyfedezet . . .
Mi jobban szeretjük
az ólompénzeket . . !*

Vitéz Ferenc th.

Téged kerestelek.

Gy. S.-nek.

Amikor még nem tudtam Rólad, ki vagy,
amikor még nem ismertelek,
s valakit, egy álmot kergettem,
nem tudtam, hogy Téged kerestelek.

Ha rám mosolygott valaki,
azt hittem Te vagy.
Kértelek is szépen,
hogy velem maradj,
de . . . elfutott előlem
az álomalak

S én mentem utána,
mert benne már Téged láttalak.

Téged láttalak a napsugárban,
Téged a tavaszban, nyárban,
gyermek-mosolyban, forró ölelésben,
szerető-csóokban, boldog nevetésben . . .

Még nem tudtam, hogy hívnak, mi a neved,
de mindig, mindenütt Téged kerestelek.

—zs—

HIREINK

Tető alá került a főiskola új szárnya. Nemsokára rendbe hozzák az új épületrészt és új tornateremmel és még négy tanteremmel gazdagodunk.

Dr. Enyedy Andor püspök urat dr. Szabó Zoltán theol. tanár egyházkerületi főjegyző kísérte el Rimaszombatba április 4-én püspöki látogatására. Velük ment a pataki tógátusok regőcsosportja is.

Elekes Imre ny. gimn. igazgató március 20-án töltötte be hetvenedik életévét. Ez alkalomból Tárczy Árpád gimn. és közigazgató táviratilag üdvözölte, melyet Ő meleghangú levélben köszönt meg.

Dr. Csorba Zoltán és Domokos György Janka Károly főisk. gondnok társaságában április 12—13-án meglátogatták gimnáziumunkat.

Dr. Vasady Béla egyetemi ny. r. tanárt volt pataki theol. tanárt választotta meg lelkészképzőintézete igazgatójává a tiszántuli egyházkerület közgyűlése. Dr. Kállay Kálmán akinek hosszú évek óta volt a vállán az intézet vezetésének terhe, egészségi okokból tette le ezt a tisztét.

Örömmel láttuk, hogy Harsányi István gimn. tanár, tüzér hadnagy a napokban jó egészségben szabadságon volt itthon.

Féja Géza a budapesti író április 3-án délután főiskolánkban előadást tartott „A magyar életforma” címmel. Este pedig sokáig elbeszélgetett az ifjúsággal.

Dr. Szabó Zoltán theol. tanár, országgyűlési képviselő előadását olvasták fel április hó 3-án a rádióban: „Emlékezünk gróf Teleki Pálra” címmel.

Sárospataki diákok ösztöndíja. Szacsúry János gimnáziumi tanulónak, továbbá Csizmadia Ernő és Tóth Gyula tanítóképzőintézeti növendékeknek a Horthy Miklós ösztöndíjat adományozta a vallás- és közoktatásügyi miniszter az 1942/43. évre.

Két pápai cserediák kóstolt bele a pataki diákéletbe Enyingi Győző negyedéves és Simon Kálmán elsőéves hallgató. Helyükre Galambos Lajos és Burszky József III. é. theologus-testvéreink mentek.

Dr. Urbán Barnabás és Ruszkay András gimn. tanárok Pesten voltak a tehetségkutatás eddigi eredményeinek és tapasztalatainak megbeszélésére. A tehetségkutatással foglalkozó iskolák ezen a beszámolón két-két tanárral képviseltették magukat.

Dr. Koncz Sándor tábori lelkész a főiskola volt széniora a debreceni Tisza István tudományegyetem theologiai karán *egyetemi magántanári* vizsgát tett a rendszeres theologiai szakcsoportból. Gratulálunk!

A husvétii vakáció a sárospataki főiskolában április 17-én déltől 29-én estig tart.

Csendesnapok a gimnáziumban. Az S D G és a Darányi Kálmán Diákház titkárai: Farkas József, Popp János, Vigh Dániel s. Ielkészek és Molnár Pál sátoraljaúj helyi hitoktató voltak a vendéglőadók. Áldásos szolgálatukért köszönetet mondunk.

„Kelet a magyar gondolkozásban“ címmel dr. Ujszászy Kálmán theol. igazgató úr tartott rendkívüli tudományos megalapozottságú előadást a „Péntek Esték“ keretében. A következő alkalommal dr. Szabó Ernő főiskolai ének és zenetanár beszél „Népzenénk keleti forrásai“-ról,

Megtörtént az ünnepválasztás. Április 9-én volt az elekcio a husvétii ünnepekre. Miskolci legátusok: Szepessy Imre és Major Zoltán negyedéves testvéreink. Isten áldása kísérfjen minden legátust a szolgálatában.

A liceum és tanítóképzőintézet hangversenyt rendezett április 10. én. A műsor első felében a klasszikus szerzők (Bach, Händel, Schein, Mozart stb) zenekari és énekkari művei; a másik feleben pedig az új magyar zenei irány úttörőinek Bartók Bélának és Kodály Zoltánnak, továbbá néhány más magyar zenésznek művei szólláltak meg Liszt Ferencé mellett. Tóth Károly tanár vezényelte az ének és zenekart.

Letelt a kolloquiumi idő. Csendesnapokkal kezdte meg a theol. ifjúság az új félét. Professzoraink tartottak előadásokat és Főző László királyhelmei lelkipásztor. Csendesnapok végén Urvacsorával élt az ifjúság.

Szántón jártak a pataki diákok. Dr. Maller Sandor tanárelnök vezetésével kirándulást rendezett a ref. gimnáziumi önképzőkör. Ab újszántóra és előadást tartottak.

A külmisszióról tartott előadást Draskóczy István, a „Magyar külmissziói iskola“ kiküldötte, március 11-én. Utána beszélgett a theol. ifjúsággal.

A sárospataki főiskola tornatermében rendezte meg a KISOK országos vezetősége a felvidéki középi-skolák ezidei kerületi vívóversenyét. A verseny március 27—28-án zajlott le. Az ország legjobb vívói a felvidéken vannak, ezek mérték össze erejüket. A csapatversenyeket kard és törvívásban a pataki csapat nyerte meg. Egyéni versenyekben is pataki diák kapta a bajnoki címet.

A tanítóképző S.D.G. csoportjának 10 tagja műsoros estet rendezett Kenézlőn.

Külföldi tanulmányútra jelentkezett hat negyedéves hallgató.

Két magántanár tart előadást a theol. akadémián a második félétben. Vatai László „A kulturfilozófia alapgondolatai,“ Bucsay Mihály dr. pedig „A magyar kálvinizmus eredete“ címmel.

Munkában a „Sárospataki Kamarakórus.“ 28. án Királyhelmeceen működött ez a kórus. Az estélyen Novák Sándor ny. igazgató úr tartott előadást. Adorján József theol. hallgató pedig verseket adott elő.

A VIII. hadtest leventecsoportjának sítesikló csapatában a gimnáziumból Pogoriski Pál VII. o. t. van benne. A csapat az országos versenyen harmadik helyezést nyert.

Akt érdekelt főiskolánk multja, rendelje meg az utolsó 25 év összegyűjtött Közlöny-számait az Ifjúsági Könyvtártól.

